



Emeğin Kurtuluşu

Emeğin kurtuluşu insanlığın kurtuluşudur!

ISSN 2822-6534

15 Günlük Devrimci Sınıf Gazetesi

16-30 Nisan 2024

Sayı: 31

Fiyat: 10 TL



Sömürüye, baskıya ve sosyal yıkıma karşı 1 MAYIS'A!

Erdoğan başkanlığındaki AKP-MHP iktidarı işçi düşmanı politikalara aralıksız devam ediyor. Yaşanılan krizden burjuvazinin yara almadan çıkabilmesi için bütün kaynakları seferber ediyorlar. Merkez Bankası hükümete “asgari ücrete zam yapmayın” diyebiliyor. İzlenilen ekonomi programının faturasını işçi sınıfına kesip sermayeyi ayakta tutacaklarını ilan ediyorlar.

Ortaya koydukları ekonomi programı kemerleri sıkma programıdır. Elbette işçi sınıfı için. Bizler kemerleri sıktıkça, susup bizlere “kader” diye yutturmaya çalıştıkları ücretli köleliğe boyun eğdikçe ezilen, aç kalan biz; kazanan, büyüyen ise burjuvazi olacaktır. Zaman boyun eğme değil, geleceğine sahip çıkma zamanıdır, 1 Mayıs zamanıdır.

Her gün kayıtlara geçen en az 6 iş cinayeti yaşanırken İliç'te ABD'li bir şirkete sınırsız yetkilerle siyanürle altın arama, doğamızı katletme izni veren bir iktidar var. O iktidar ki 9 işçi kardeşimizin cansız bedenlerinin göçük altında kalmasında hiçbir sorun görmez. ÇED raporunu imzalayan Murat Kurum'a söz söyletmez. Denetim yapmayan, siyanürle altın aranmasına izin verenler hakkında hiçbir işlem yapmazlar. Çünkü ölen işçidir. Onların sınıfından

yani sermayeden birileri değildir. O halde tedbir almanın bir gereği yoktur. Nasıl olsa çalıştırılacak, sömürülecek daha çok işçi vardır arkada. Ama bu böyle gitmez, gidemez. Sıranın bizden bir başkasına daha gelmesini beklemeyeceğiz. İş cinayetlerinin hesabını sormak için 1 Mayıs'a! Emperyalist güçlerden medet umanlar onların kuklası olmaktan şimdiye kadar geri durmadı, bundan sonra da durmayacaktır. Bunu en iyi Filistin'e sözde destek verip, İsrail ile ticari ilişkileri katliamların yaşandığı günlerde bile devam ettirmelerinden biliyoruz. Bugün sözde sınırlama getirmeleri aylardır aralıksız bir şekilde ticari ilişkilerin devam ettiğinin bir itirafıdır. Erdoğan bu sınırlı adımları gelen tepkileri yatıştırmak için atmıştır, daha fazlasını yaptıracak güç ise tepkimizi 1 Mayıs alanlarında göstermekten geçmektedir. Filistin halkı ile dayanışmak için 1 Mayıs'a!

Soygun ve sömürüyü büyütme, sosyal yıkım saldırılarına devam etmek için baskı ve yasak politikalarından medet umuyorlar. Grevleri yasaklıyorlar, demokratik haklarımızı kısıtlıyorlar, emeğimiz ve özgürlüğümüz için vereceğimiz mücadelenin önüne zorbalıkla geçmek istiyorlar. Ama nafiye, işçi

sınıfı ve devrimci-ilerici güçlerin militan bir mücadeleyle emeğine, haklarına, geleceğine sahip çıkmasının önüne geçemeyecekler. Demokratik haklarımızı savunmak için 1 Mayıs'a!

1 Mayıslar cumhuriyet tarihi boyunca hep yasaklanmaya çalışıldı. Katliamlarla boğulmak istendi. Ama işçi sınıfı bu büyük geleneği canı, kanı pahasına savundu. Bugün de savunacak. Başta Taksim meydanı olmak üzere bütün alanları pankartları, sloganları ile dolduracak ve sermaye sınıfına gücünü gösterecek.

Sınıf kavgasını büyütelim!

Bayramda çalışmak zorunda kalan ve iş cinayetinde can verenlerin olduğu, seçim sonuçları ne olursa olsun sefaletin ve yoksulluğun milyonlara hayatı zehir ettiği bir dönemde 1 Mayıs, bizlerin sermaye sınıfına meydan okuduğu, talep ve özllemelerimizi haykırdığı bir kavga günü olmalıdır. O halde:

Haydi açlığa, yoksulluğa boyun eğmemeye,

Haydi sömürüye, baskıya, sosyal yıkıma “dur” demeye,

Emperyalist saldırganlığa geçit vermemeye,

“Yaşasın 1 Mayıs” şiarı ile alanları, meydanları zapt etmeye!

Bayramda çalışmak zorunda kalan ve iş cinayetinde can verenlerin olduğu, seçim sonuçları ne olursa olsun sefaletin ve yoksulluğun milyonlara hayatı zehir ettiği bir dönemde 1 Mayıs, bizlerin sermaye sınıfına meydan okuduğu, talep ve özllemelerimizi haykırdığı bir kavga günü olmalıdır.

Çobanla birlikte yatıp, kurt ile lokma bölüşenler...

Düzen siyasetçileri çeşitli maskeler altında karşımıza çıkıyorlar. Vatanseverlik, milliyetçilik, dincilik, laiklik gibi değişik maskeleri işlerine geldiğinde takıp, gelmediğinde çıkarıyorlar. Bu maskeler toplumda gündem olan konularda kendi sınıfsal çıkarlarını saklamalarını sağlıyor. Bir yandan halkın duygularını, üzüntülerini, öfkelerini istismar ederken öte yandan kendi gemilerini yürütüyorlar.

Son dönemin öne çıkan konusu Filistin halkının haklı davası. Birçok siyasetçi iş lafa gelince mangalda kül bırakmıyor. Sahte gözyaşları ile bizleri Filistin davası için gerekirse ölebileceklerine ikna etmeye çalışıyor. Bunun son örneği MHP milletvekili Hilmi Durgun. Sosyal medya paylaşımlarında Gazze için “Yola revan olmazsam namerdim” diyen Durgun’un İsrail’in dev tarım şirketi Haifa’nın Türkiye ayağı Agrosel firmasının sahibi olduğu ortaya çıktı. Filistin halkına yönelik imha savaşını timsah gözyaşları ile karşılayan “milli ve yerli” vekilimiz, gerçekler ortaya çıkınca gene milliyetçilik silahına başvurdu. Konu ile ilgili yaptığı açıklamada, “Türk tarımının gelişimi ve



Türk çiftçisinin dünya kalite standartlarını yakalayabilmesi için ihtiyaç duyduğu her türlü teknoloji, gübre, ilaç, tarım makineleri vb. ihtiyaçlarının karşılanması milli bir görevdir” dedi. Bu arsız takımı için “milli görev”in kendi cüzdanlarını doldurmak olduğu tüm çıplaklığıyla bir kez daha açığa çıktı.

MHP milletvekili ve onun gibileri “Filistin dostu” maskesiyle aramızda dolaşıyor ve nutuklar atıyorlar. Cumhur ittifakının son seçim hüsrani sonrası aldığı İsrail ile ticareti kısıtlama kararı ile gerçekleri kendi açıklamalarından öğreniyoruz. Türkiye’nin İsrail’e ihracat tutarı 2 milyar dolar seviyesinde. İsrail’e uçak benzini, jet yakıtı, çimento, plastik, boya, yağ ve gıda ürünleri

vb., “Öyle bir ticaret yok, bunlar Türkiye düşmanlarının uydurması” dedikleri dönemde satılmış. “Büyük Filistin yürüyüşü” ile pankart başına geçenler meğerse İsrail ile ticarete birinci sıraya yerleşmeye çalışıyorlarmış.

Yalanlar eşliğinde bir katliamın ortaklığını yapıyorlar. Çobanla birlikte yatıp, kurt ile lokma bölüşenler bunlar! Bunlar “vatansever”, bizler ise “vatan haini”yiz, öyle mi? Nazım Hikmet’in şu muhteşem şiiri geliyor akla:

“Vatan çiftliklerinizse, kasalarınızın ve çek defterlerinizin içindekilerse vatan...” Biz vatan hainliği yapmaya devam edeceğiz...

**Emeğin
Kurtuluşu**
insanlığın kurtuluşudur!



emeginkurtulusu.net



emeginkurtulusu



0 506 597 1917

Adres:

Yukarı Mah. Yankı Sok.
Bayram Apt. No:9/2
KARTAL / İSTANBUL

e-mail:

kurtulusuemegin@gmail.com

Emeğin Kurtuluşu Sayı: 0031 *
Fiyat: 10 ₺ * 16-30 Nisan 2024 *
Sahibi ve S. Yazı İşleri Md.: Kardelen Yoğungan *
Yayın Türü: Siyasi - Türkçe - haftalık - yaygın süreli *
EMEĞİN KURTULUŞU Basım Yayın Ltd. Şti. *
Yukarı Mah. Yankı Sok. Bayram Apt. No:9/2
Kartal / İstanbul
Tel: 0 (506) 597 1917 *
Baskı: Arslan Güneydoğu Gazetecilik Matbaacılık ve
Kağıtçılık A.Ş. * Osmangazi Mah. 3143. Sok. No: 6/2
Esenyurt / İstanbul * Tel: 0 535 977 07 92

Ermenek'te “değişim” rüzgârı sandıklar açılana kadar sürdü!

Karaman’ın Ermenek ilçesinde yerel seçimleri 35 yıl sonra ilk kez CHP’nin adayı Mustafa Bozcu kazandı. Madenci ölümlerinden tanıdığımız Ermenek bu kez CHP’yi seçmişti. Ülkede esen “değişim” rüzgarı buraya da ulaşmıştı! Yeni belediye başkanı ilk iş olarak iftar yemeği düzenledi. “Değişim” rüzgarının ne olduğunu kanıtlamak istercesine yapılan açıklamada iftar yemeği şöyle duyuruldu:

“Belediyemizin organizesi ile Ermenek Cenne Kömür İşletmeleri ve Anadolu Merkez A.Ş. tarafından merhum Hasan Hıfzı Özbey adına Kadir Gecesi münasebetiyle Lütfi Elvan Kent Meydanı’nda iftar yemeği verildi. Vatandaşlarımızın

yoğun ilgi gösterdiği iftar programı sonrası edilen duaların ardından Belediye Başkanımız Mustafa Bozcu ve iş insanı Abdullah Özbey, vatandaşlarımıza katılımlarından dolayı teşekkür ederek Kadir Gecelerini kutladı”

Bizlere “iş insanı” diye tanıtılan kişi, 18 maden işçisinin öldüğü Cenne Linyit Kömürü İşletmesi’nin sahibi Abdullah Özbey’dir. Hani şu haftalarca işçilerin cenazesine ulaşamayan madenin sahibi. Alınabilecek üç kuruşluk önlemler almayıp işçileri ölüme gönderen kişi. Kamuoyunun baskısı nedeniyle göstermelik yargılama sonucu, 18 işçinin yaşamı karşılığında sadece beş yıl yatıp çıkan maden patronu. CHP’nin



çiçeği burnunda başkanının büyük bir gururla sunduğu iftar yemeğini birlikte düzenlediği bu kişi aynı zamanda AKP’nin milletvekili aday adaylarından.

Kapitalist sömürü düzeninin rant ve talan üzerine kurulu belediyeciliği bunu gerektiriyor olabilir. AKP, CHP ya da başka bir sermaye partisi birlikte iş çeviriyor da olabilir.

Ama bu ülkenin işçi ve emekçileri işçi katillerini, madende göçük

altında kalan çocuğunu umutla beklerken gözyaşı döken emekçi ailelerini unutmamalıdır. CHP, AKP’li maden sahibini aklama işini üstlenerek prestij kazandırmaya çalışıyor. Bizim kulaklarımızda ise hâlâ “Benim çocuğum yüzme bilmez” diyen madenci annesinin sözleri çınlıyor. Bugün değilse yarın hesabını sormak için! Hem sorumlulardan hem de sorumluları aklayanlardan...

Biz unutmayacağız! Asla affetmeyeceğiz!



Merkez Bankası “Sefalet içindesin, sefalet içinde kal” diyor!

Ülkenin en çok konuşulan kurumları arasında yer alan, beş yılda beş defa değişen başkanlarıyla kriz içinde kriz yaşayan Türkiye Cumhuriyet Merkez Bankası (TCMB) geçtiğimiz günlerde hükümete bir mektup gönderdi. Bu mektubun saray iktidarından habersiz hazırlanmayacağı yerde tamamen mizansen olduğu açık.

Mektupta iktidarın “fakirden al, zengine ver” politikasıyla emekçinin sırtına bindirdiği yükün bahsi dahi geçmezken ay sonunu getiremeyen, krizin en acı reçetesini ödeyen işçileri adeta açlığa mahkûm edecek talepler sıralandı. Enflasyonu düşürme yalanına sarılan banka, “asgari ücretin yılda en çok bir kez güncellenmesi”ni istedi. Başkanının asgari ücretin on katını aşan bir maaşı olduğu bu kurumun gözünü diktiği yer yine işçinin cebi oldu.

Yani diyorlar ki “İşçiler 17 bin 2 TL ile geçinmeli. Geçinemiyorsa da bizi ilgilendirmez. Başının çaresine baksın.” Asgari ücretin zam yapıldıktan birkaç ay sonra açlık sınırının altına düştüğü bir ülkenin Merkez Bankası’nın enflasyonla mücadele adına önerebildiği tek şey işçi ücretlerine zam yapılmaması oluyor. Bu bile tek başına bu düzenin kurumlarının kime hizmet ettiğini göstermeye yetiyor.

Kapitalistlerin çıkarlarını korumak adına kurumlar vergisinde indirimde gidenler, söz konusu işçinin ödediği vergiler olunca artırıma giderler. Emekliye “kaynak yok” derler. Asgari ücreti “aman artırmayın, enflasyon yükselir” diye feryat figan ederler. Kapitalistlerin kâr üstüne kâr açıkladığı bir ülkede işçinin temel ihtiyaçlarını bile karşılamaya yetmeyen ücretleri enflasyonun nedeni olarak ilan ederler.

Devlet şirketlerle, bankalarla bir olmuş krizin faturasını bize çıkarıyor. Bir avuç kan emici lüks ve şatafat içinde bir yaşam sürerken işçiye ise emeğin değersizleştiği, güvencesiz, ucuz işçiliğin dayatıldığı dipsiz bir çukura sürüklenmek düşüyor. Tüm bunların altında açık bir sınıfsal tercih yatıyor.

Milyonlarca işçiyi doğrudan ilgilendiren asgari ücret, sermaye sınıfına karşı en önemli mücadele gündemlerinden biridir. Asgari ücretin ne kadar olacağı veya yılda kaç defa zam yapılacağından bağımsız, insanca yaşanacak bir ücret haline gelmesi için mücadele etmeliyiz. Sermayenin çıkarlarını koruyup kollayan bu düzene son verecek olan biz işçileriz.

Belirleyici olan sınıf mücadelesi olacak

31 Mart yerel seçimlerinin üzerinden 15 günü aşkın bir zaman geçti. Sonuçlar tartışılmaya devam ediliyor. İktidarı ve muhalefeti, yazarı, çizeri, yorumcusu ortaya çıkan sonuçlarda belirleyici faktörün “ekonomi” olduğu konusunda anlaşmış görünüyorlar.

Gerçekten de yerel seçimlerin AKP için daha önce yaşamadığı türden bir yenilgiyle sonuçlanmasında milyonların çalışma ve yaşam koşullarının kötüleşmesine gösterdiği tepki esas faktördür. Bu tepki büyük ölçüde ana muhalefet partisinde toplanmış, diğer bazı faktörlerin de yardımıyla CHP’yi hayal dahi edemeyeceği bir oy oranına ulaştırmıştır. Oysa ki sorun eğer “ekonomi”, daha doğru bir ifadeyle işçi sınıfı ve emekçilerin karşı karşıya kaldığı çok yönlü sosyal yıkım saldırıları ise CHP’yi bu konuda alternatif haline getirecek tek bir ciddi söylem, öneri ya da eylemden söz etmek mümkün değildir. Bunun böyle olduğunu görmek için seçim dönemi kampanyalarına bakmak bile yeterlidir. Katlanılmaz hale gelen yoksulluk ve sefaletle karşı CHP’nin vaadi daha çok belediye lokantası ya da daha fazla sosyal yardımdan ötesi olmamıştır. Zira göstermelik demagojik çıkışlar bir yana CHP’nin uygulanan ekonomik programa esastan bir itirazı bulunmamaktadır.

**CHP’den umut beklemek
ölüden gözyaşı beklemekten
farksızdır**

Tüm bu gerçeklere rağmen CHP’nin elde ettiği seçim başarısının işçi sınıfı ve emekçilerin sorunlarının çözümünde önemli bir rol oynayacağını düşünen insan sayısı hiç de az değildir.

Üstelik bunların bir kısmı kendini solda ya da emek mücadelesinin içinde tanımlamaktadır. CHP’yi hızla alternatif bir ekonomik program açıklayıp iktidarı erken seçime zorlamaya çağırmakta, işçi sınıfı ve emekçilerin önüne ise

bu konuda CHP’ye baskı yapma görevini koymaktadırlar.

Oysa ki yerel seçim sonuçlarının yol açtığı meşruiyet sorununa rağmen CHP önümüzdeki 4 yıl içinde iktidarın daha da yıpranmasını beklemek eğilimindedir. Bu süre zarfında ise kendisinin yalnız emekçiler için değil emperyalist merkezler ve sermaye sınıfı için de en iyi tercih olacağını göstermenin derdine düşecektir. Zira ülkenin kurucu partisi olarak iktidar olmanın yolunun yalnız seçim sandıklarından değil, ondan önce emperyalist merkezlerin onayından ve Türkiye burjuvazisinin desteğinden geçtiğini en iyi onlar bilmektedir. İşçi sınıfı ve emekçilerin yaşadığı yıkımın derinleşmesi, yoksulluk ve sefaletin daha da katlanılmaz hale gelmesi onları temelde ilgilendirmemekte aksine bu yıkımın kendilerini iktidara taşıyacağını hayallerini kurmaktadır.

**Önemli olan işçi sınıfı ve
emekçilerin nasıl bir inisiyatif
sergileyeceğidir**

Bu yüzden işçi sınıfı için önemli olan CHP’nin elde ettiği başarı değil, AKP’nin aldığı ağır yenilgidir. Bu sayfalarda seçimlerin hemen arkasından söylendiği gibi bu yenilgi, iktidarı uygulamak zorunda olduğu ekonomik, sosyal ve siyasal saldırı programlarından alıkoymayacak ama işçi sınıfı ve emekçilerin bunlara karşı mücadelesini kolaylaştıracaktır.

Yerel seçimlerin geride kalmasıyla daha da şiddetlenecek olan sınıf mücadelesinin sonucunu, memnuniyetsizliği her geçen gün artan, bunu da seçim sandıkları üzerinden ortaya koyan geniş sınıf kitlelerinin mücadele düzeyi belirleyecektir. Yaklaşan 1 Mayıs’ı sömürüye, baskıya, sosyal yıkım politikalarına karşı bir meydan okuma gününe çevirmek bu mücadele düzeyini geliştirmenin ilk adımı olacaktır.



Biraz dürüst olun! Hepiniz suçlusunuz!

“İnsan yaşamının esas alınmadığı, denetimlerin kâr amaçlı özel şirketlerce değil, kamu hizmeti olarak meslek odaları ve bağımsız denetçilerle yapıldığı bir işleyiş olmadan böylesi kazalar ve ölümler yaşanmaya, gerçek sorumlular ise birbirini suçlamaya, güçlü olan kendini aklamaya devam edecektir.”

Antalya Tünektepe’de bir teleferik kazası oldu. İçinde 8 kişi olan bir kabin düştü ve bir kişi can verdi. İhmalleri tartışmak, belediye ve devlet yetkililerinin kendi sorumluluklarını ortaya koyması gerekirken herkes suçu başkasına atma yarışına girdi. Biraz dürüst olun. Önce kendi yanlışınızı, sorumluluğunuzu, ihmallerinizi ortaya koyun.

Teleferiği CHP’li Antalya Büyükşehir Belediyesi işletiyor ama yapımı 2017 yılında AKP’li belediye döneminde tamamlanmış. Denetimleri yapan firma da hiç

değişmemiş. Peki, belediye aradan geçen 7 yılda bu işin doğru yapılıp yapılmadığını hiç mi denetlememiş? Bu aynı zamanda bakanlığın sorumluluğu, denetimi yapan firmaya sertifikayı bakanlık veriyor. Kendisi denetim, bakım işini bu özel firmaya vermiş, “gerisi beni ilgilendirmez” diyor kabaca.

Sanayi ve Teknoloji Bakanlığı ise “Bahse konu şirketin Sanayi ve Teknoloji Bakanlığı tarafından teleferiğin bakımını yapmak üzere onaylanması veya sertifikalandırılması söz konusu değildir” açıklamasını yapıyor.

Peki kim ya da kimler bu kazanın sorumlusu? Sen değilsin, o değil... Yine mi “kader” diyeceksiniz? Teleferiği işleten ve bakım ve onarımından sorumlu firmaların sorumluları ve çalışanlarından 13 kişi hakkında gözaltı kararı verildi. Demek ki sadece onlar sorumlu... Bütün iş cinayetlerinde, işçi ölümlerinde, doğal afetlerde ve kazalarda olduğu gibi suçu birbirlerinin ve birilerinin üzerine atarak sıyrılmaya çalışacaklar yine.

Havada asılı kalan 24 kabindeki 168 kişinin 23 saatte yere indirilmesini de başarı olarak sunuyorlar.

İnsanların halen kurtarılamadığı saatlerde de birbirlerini suçlamaktan geri durmuyorlar.

Kâr, rant, yağma politikaları var olduğu sürece böylesi kazalar kaçınılmazdır.

İnsan yaşamının esas alınmadığı, denetimlerin kâr amaçlı özel şirketlerce değil, kamu hizmeti olarak meslek odaları ve bağımsız denetçilerle yapıldığı bir işleyiş olmadan böylesi kazalar ve ölümler yaşanmaya, gerçek sorumlular ise birbirini suçlamaya, güçlü olan kendini aklamaya devam edecektir.

Çocuk işçilik ilkel köleliktir!

Son dönemde çocuk işçi cinayeti haberlerini sık sık duyar olduk. Bugün birçok atölyede hatta “kurumsal” fabrikalarda dahi çocuk işçi çalıştırılıyor. Peki devlet ne yapıyor bu konuda? Fabrikalar ve diğer işyerleri denetleniyor mu?

Aslında çocuk işçiliğin önünü bizzat devlet açıyor. Meslek liseliler zorunlu staj adı altında Mesleki Eğitim Merkezleri’nde (MESEM) çalıştırılıyor. Resmi yasa ve yönetmeliklerle teşvik ediliyor çocuk işçilik. Bir de yasal olmayan fakat göz yumulan çocuk işçilik var ki, bu tabloyu daha vahim hale getiriyor.

Emek sömürüsü üzerine kurulu düzenlerde küçük yaşta bireylerin üretim sürecine dahil edilmesi eğitimin bir parçası olmaktan ziyade ucuz, kurlsız, denetimsiz vb. çalışacak işgücü ihtiyacını karşılamak için tercih ediliyor. Kapitalist tekeller bu nedenle kampanyalar ve teşvik programları oluşturuyorlar.

Emeğin egemen olduğu düzende ise çocuklar politeknik eğitimin bir parçası olarak üretim sürecine dahil edilecektir.

Bu çalışma insanı, doğayı ve evrensel normları gözetken bir içerikte ve pedagog/eğitimcilerin



gözetimi altında yapılacaktır. SSCB deneyimi bu açıdan öğretici bir örnek olarak önümüzde duruyor. Yaşadığımız düzende ise bu mümkün değildir. Çocuk işçilik her türlü istismara açık bir alandır.

Bu nedenle bu düzende çocuk işçiliğin yasaklanması için mücadele etmek, çocuk emeği sömürüsünün ve çocuk işçi cinayetlerinin önünü almak öncelikli bir görevdir.



Belediyelerde takke düştü kel göründü

Yerel seçimlerin sonuçlanmasının ardından el değiştiren birçok belediyeden yansıyan haberler buraların sermaye sınıfı için nasıl bir rant alanına çevrildiğini gözler önüne serdi. Zaten seçimlere sayılı günler kala bile Resmî Gazete belediyelerin verdiği satış ilanlarından ve hizmet alım ihalesi çağrılarından geçilmiyordu. Özellikle AKP'nin kayyım yolu ile ele geçirdiği belediyelerde kaynaklar ve bazı taşınmazlar haraç mezat satıldı dersek abartmış olmayız. Şırnak Cizre'de kayyım belediyesinin mazbata tesliminden 1 saat önce 30 milyon 41 bin 702 TL harcadığının ortaya çıkması karşı karşıya olunan tabloyu örneklemek için yeterlidir herhalde.

Ama bu durum sadece kayyım belediyeler için geçerli değil. Örneğin Üsküdar Belediyesi'nde seçimlerin hemen öncesinde üst üste ihaleler yapılmış. 11 Mart'ta "su böreği alımı" için 1 milyon 900 bin TL harcanmış. Aynı belediye 15 Mart'ta "baskılı porselen kupa alımı" ihalesine çıkarak 4 milyon 704 bin TL harcamış, mazbata devir tesliminden iki gün önce ise 2 milyon tutarındaki "sütlü tatlı alımı" ihalesinin sözleşmesini imzalamış.

Tablo elbette sadece bu iki belediye ile sınırlı değil. Tuzla'da devir teslim töreninden 2 saat önce 2 milyon 943 bin TL tutarındaki "Hoş Geldin Bebek projesi kapsamında hediye seti alımı" sözleşmesi imzalandı. Belediyenin 15 Mart'ta çıktığı "2024 yılı park revizyonu, fidanlık muhtelif malzeme alımı" ihalesinin sözleşmesi de 2 Nisan günü imzalandı. Raha Peyzaj Sanayi ve Ticaret Limited Şirketi'nin kazandığı 62 milyon 458 bin TL'lik

ihalede en düşük ve en yüksek tekliflerin aynı olması dikkat çekti. Seçimi kaybeden Eyüpsultan belediye başkanı çok kitap sever olmalı ki belediye giderayak 2,5 milyonluk kitap aldı. Bir de çocuk sever Beykoz belediye başkanı var. O da koltuğu devretmeden 1 milyon 300 bin TL'lik çocuk oyun seti almış belediyeye. "Ne var bunda bunlar küçük rakamlar" diyorsanız işi daha iyi kılıfına uyduranları görmek için örneğin Çekmeköy'e bakmalısınız. Arkasında "temiz bir belediye binası bırakmak isteyen" başkan tam 30 milyonluk bakım ihalesi yapmış. Mutfak malzemelerini yürütenler, seçimi kaybedince masa, sandalye hatta koltuğu götürenler, daha neler neler...

Bu örnekler buzdağının sadece görünen parçasıdır. Ve açıktır ki belediyeler üzerinden elde edilen rant, talan ve yağmanın sadece küçük örnekleridir. Burada çarpıcı olan son ana kadar kamu imkanlarını sömürmede gösterilen arsızlık ve yüzsüzlüktür. Bu durum şahıslarla, başkanlarla ilgili değildir. Şu parti, bu parti meselesi de değildir. Bu sayfalarda tüm seçim süreci boyunca anlatıldığı gibi belediyeler sermaye sınıfı ve siyasetçiler için en önemli rant alanlarından biridir. Kamu hizmeti vermesi gereken kurumlar birer kâr ve rant kuruluşuna dönüşmüş durumdadır. Belediye başkanlıkları için seçim süreci boyunca gösterilen hummalı çabaların, süregiden kavgaların, hâlen devam eden itirazların bir yönü de bu alandaki rantı ele geçirme mücadelesidir. Kapitalist sistemde belediyeler önce sermayeye hizmet için vardır. Tıpkı diğer düzen kurumları gibi...

İşçi sınıfı Van'da yaşanan süreçten ne ders çıkarmalı?

31 Mart seçimlerinde yenilgi yaşayan AKP iktidarı, seçimlerin üzerinden daha 48 saat geçmeden bir saldırı denemesinde bulundu. Van Büyükşehir Belediye Başkanlığı'na halkın çoğunluğunun oylarıyla seçilen DEM parti adayı Abdullah Zeydan'ın başkanlığı gayri hukuki gerekçelerle elinden alınmaya çalışıldı.

Adalet Bakanlığı'nın itirazı ile gerçekleşen bu olayın AKP açısından bir deneme olduğu açıktır. Yıllardır seçilen adayları görevinden alan, yerine kayyımlar atayan AKP iktidarının seçimin hemen ardından gerçekleştirdiği bu girişimi bu sefer sert kayaya çarptı. Yalnız seçim iradesi gasp edilen Van halkı değil tüm bölge halkı ayağa kalktı. Kitlelerin direnci ve dayanışması karşısında burjuva düzen partilerinin temsilcileri, hatta bazı AKP'liler bile yaşananlara tepki göstermek zorunda kaldı. Gösterilen topyekûn direnişin ardından iktidarın yargı aparatı geri adım atarak, mazbatayı seçilmiş belediye başkanı Abdullah Zeydan'a vermek zorunda kaldı.

Bu saldırının geri püskürtülmesi sarayın baskı politikalarına karşı mücadele eden güçler için önemli bir moral kaynağı olmuştur. Bu moral kazanım önemli olmakla birlikte, hiçbir şekilde kolay beklentilere yol açmamalıdır. Zira mevcut koşullardan kaynaklı geri adım atan saray iktidarı ilk fırsatta yeni saldırılara yönelecektir. Eğer yeterince hazırlıklı olunmazsa yeni saldırıları püskürtmek daha zor olacaktır.

Van'daki süreçten işçi sınıfı ve emekçilerin de çıkaracağı önemli sonuçlar vardır. Bunlardan ilki şudur: Van halkı ve toplumsal muhalefet AKP-MHP iktidarının pervasız saldırılarına karşı ne yapılması ve nasıl yapılması gerektiğini göstermiştir. Bu iktidarın anladığı dil budur. Onun saldırılarına karşı koymak ancak bedel ödemeyi göze alan dişe diş mücadelelerle mümkündür.

İkinci mesele bundan daha önemlidir. Kürt sorunu bugüne kadar sınıfın birliğini parçalayan, mücadelesini saptıran bir gündem olarak egemenler tarafından kullanılagelmiştir. Kürt halkının meşru demokratik talepleri sürekli baskı ve zorbalıkla ezilmiş, Türk işçi ve emekçiler ise sözde "vatanın bölünmezliği" vb. gerekçelerle bu politikalarla alet edilmiştir. Oysa bu politikaların esas amacı içinde yaşadığımız baskı ve sömürü düzeninin bekasını sağlamaktan başka bir şey değildir. DEM Parti'nin ya da Kürt hareketinin zaaf ve yanlışları elbette eleştirilebilir. Ama Türkiyeli emekçiler barış içinde kardeşçe bir arada yaşamak, sermayenin ve siyasal iktidarın saldırılarına karşı omuz omuza mücadele etmek istiyorlarsa, yapmaları gereken birbirlerinin demokratik haklarına saygı göstermektir. Haksızlıklara ve adaletsizliğe karşı birlikte mücadele etmektir. Birliğe ve kardeşliğe, sömürücülere karşı mücadele ortaklığına giden yol buradan geçmektedir. Bu açıdan batıdaki emekçilerin önemli bir kesiminin bu irade gaspına karşı gösterdiği ortak tutum halklar arasında bir arada yaşamının ve mücadele etmenin imkanlarını çoğaltmıştır.

Çok açık ki saray iktidarı önümüzdeki süreçte işçi sınıfına ve emekçi kitlelere dönük sosyal yıkım saldırılarını yoğunlaştıracaktır. Bu saldırıları uygulayabilmek için de baskı ve terörü artıracak, demokratik hak ve özgürlüklerimizi gasp etmek isteyecektir. Bu saldırıları püskürtmek için ihtiyacımız olan şey, kararlı bir mücadele ile her dil, din ve milliyetten emekçiler arasında kurulacak bir mücadele köprüsüdür. Van'daki hak gaspına karşı sergilenen tutum bu köprünün inşa edilebileceğini, buradan kazananın emekçiler olacağını ortaya koymuştur.

Altındağ Belediyesi işçisi AKP ve Hizmet-İş kışkacında



Geçtiğimiz Mart ayında Altındağ Belediyesi işçileri geriye dönük hakları ve ek zam talebi ile iş bırakma eylemi yapmış ve bunun sonucunda geriye dönük ödemelerle birlikte ve yüzde 30 oranında zam elde etmişlerdi.

Seçimlerden bir hafta sonra ise yeni belediye başkanı AKP'li Veysel Tiryaki işçilerin mart ayında mücadele ederek kazandığı ek protokolü tek taraflı olarak feshederek işçilerin kazanılmış haklarını gasp etti.

Buna karşılık Altındağ Belediyesi işçileri ise dört gün boyunca iş bırakma eylemi gerçekleştirdi. Bu süre zarfında yetkili sendika Hizmet-İş direniş alanına

gelmeyip işçilerin telefonlarını dahi açmazken, işçilerin haklarını hukuksuzca gasp eden belediye ise bir açıklama yayınlayarak işçileri 'yasadışı' eylem yapmakla suçladı. Ve onlarca işçiyi işten çıkardı. İşçiler ise bu saldırılara karşı haklarını alana ve atılan arkadaşları işe geri alınana kadar mücadeleyi sürdüreceklerini söylediler.

Direnin dördüncü gününde polis zoruyla işçiler direniş alanından uzaklaştırıldı. Belediye yönetimi attığı tehdit mesajıyla iş başı yapılmadığı durumda yasal işlem başlatacağını bildirerek işçileri tekrar tehdit etti. Hakları için mücadele eden fakat örgütlü birlikteliğini sağlayamadığı için

kararlılıkları sekteye uğrayan işçiler işbaşı yapma ve 13 Nisan'da yapılacak görüşmeyi bekleme kararı aldı. 13 Nisan'da yapılan görüşmede ise ücretlerin iyileştirileceği sözü verilerek direniş sonlandırıldı. Ankara İşçi Meclisi ise yaşanan süreç üzerine örgütlü mücadelenin önemine vurgu yaparak "İşçilerin maaşlarını dahi gasp edenlerin iyileştirmeden söz etmeleri hiçbir şekilde gerçekçi değildir, direnişi kırmaya yönelik alışıldık hamlelerden sadece birisidir. Altındağ Belediyesi işçilerinin hak gaspları karşısında başlattığı direniş verilen sahte vaatlerle değil ancak kararlı ve ısrarcı bir şekilde devam ettirdiği, örgütlü gücünü açgözlü sermayedarlara ve satılmış sendikalara gösterdiği oranda başarıya ulaşacaktır. İnsanca yaşanacak koşullar, insanca bir ücret ancak mücadelemizle mümkündür. Haklarımızı ve geleceğimizi patronların iki dudağı arasına bırakmamak için iş yerlerinde komitelerimizi kurma, örgütlü gücümüzü gösterme zamanı!" dedi.



Lezita grevi sürüyor!

İzmir'in Kemalpaşa ilçesindeki Abaloğlu Lezita fabrikasında grev bir ayı geride bıraktı.

Lezita kapitalisti grevin başından itibaren işçileri yıldırma için türlü oyunlara başvuruyor. En son fabrika müdürlerinin tahriki ile jandarma saldırısı gerçekleşti. İşçiler, bu saldırılar karşısında geri adım atmayacaklarını vurguladılar.

Lezita işçileri, aynı zamanda grevin sesini bölge halkına da duyurmaya devam ediyorlar. 3 Nisan günü Manisa Salihli'de eylem yapan işçiler, konfederasyonların kendilerini yalnız bıraktığına dikkat çekerek 1 Mayıs'ı grev alanında kutlama çağrısı yaptı.

Sınıf hareketinden kısa kısa...

2024 Taksim 1 Mayıs Platformu, 13 Nisan günü Gayrettepe'de gerçekleşen yangında hayatını kaybedenler için Masquerade Club önünde eylem yaptı. Eylemde iş cinayetlerinden sorumlu olanların yargılanması istendi. Cinayetlerin hesabı sormak için Taksim 1 Mayıs'ına çağrı yapıldı.

Aralarında DEV TEKSTİL ve TOMİS'in olduğu sendikalar, 3 Nisan günü 29 işçinin katledildiği Sinan Pasajı önünde eylem yaptı. DİSK, KESK, TMMOB ve İTO da aynı yerde yaptığı eylemde ihmalleri teşhir etti. Kocaeli İSİG Meclisi ise "İş cinayetlerine karşı birleşelim!" çağrısı yaptı.

Adıyaman Besni'de bulunan Mega Polietilen fabrikasında 2 aylık ücretleri gasp edilen işçiler 11 Nisan'da iş bıraktı.

KHK ile işten atılan Mahmut Konuk, direnişinin 8. yılında 8 Nisan günü Yüksel Caddesi'nde eylem yaptı. Ankara İşçi Meclisi eyleme destek verdi.

Getir sanal market uygulamasına bağlı olan Vigo'da çalışan motokuryeler şirketin saatlik garanti ücretini kaldırarak paket başı prim ve bonus sistemine geçeceğini duyurması üzerine 5 Nisan günü iş bıraktı. Motokuryeler farklı araçlarla eylemlerini sürdürüyor.

AYEDAŞ işçileri, Enerji-SA'nın TİS görüşmelerinde düşük ücret ve 3 yıllık sözleşme dayatmasına karşı 5 Nisan günü eylem yaparak işe 2 saat geç başladı.

Eskişehir'de kamu işçileri 4 Nisan'da yaptıkları eylemle ek zam talep etti.

Birleşik Metal-İş üyesi Entil ve Hapalki işçileri ücret gaspı ve bir işçinin işten atılması üzerine 4 Nisan günü oturma eylemi yaptı.

Akkuyu Nükleer Güç Santrali'nde bulunan Tisan firması işçileri 4 Nisan'da gaspedilen ücretleri için iş bıraktı.

Sağlık emekçilerinin vergi oranının yüzde 15'te sabitlenmesi talebiyle her çarşamba yaptığı eylemler 7. haftasında devam etti.

Denizli Pamukkale Üniversitesi hastanesinde çalışan Sağlık-İş üyesi işçiler, koşullarının düzeltilmesi talebiyle 3 Nisan günü eylem düzenledi.

Karabük'te bulunan OYKA fabrikası işçilerinin grevi 7. gününde TİS'in imzalanmasıyla sona erdi.

BİRTEK-SEN, verdiği sözü tutmayan Levi's'in Özak ile ilişkilerini sürdürdüğünü duyurarak Levi's mağazalarını eylem alanına çevirmeye çağırdı.



AKP iktidarının Taksim korkusu!

Taksim Meydanı'nda gerçekleşen görkemli 1 Mayıslar, sermaye sınıfının adeta korkulu rüyasıdır. Zira Türkiye'de 1 Mayıslar Taksim ile özdeşleşmiştir. Bu nedenle Taksim Meydanı uzun süredir işçi ve emekçilere yasaktır. Tam da Taksim üzerinden patlak veren Haziran Direnişi, sermayenin hizmetindeki AKP iktidarının Taksim korkusuna yeni boyutlar ekledi.

Gezi korkusunu hâlâ iliklerinde hisseden AKP, her fırsatta saldırılarını sürdürüyor. Pek çok başka örnekte olduğu gibi, Taksim yasağında da, kendi yasalarını dahi çiğneyerek hareket ediyor. Taksim 1 Mayıslarının yasaklanmasının düzenin yasaları açısından bile bir hukuksuzluk örneği olduğu Anayasa Mahkemesi kararı ile

de tescillendi. Ama Taksim Gezi Direnişi korkusu iliklerine işlemiş AKP iktidarı, kendi hukukunu ayaklar altına almaktan bile geri durmuyor.

Mahkeme kararında “emekçilerin ortak hafızasının varlığı” açısından Taksim 1 Mayıslarının önemine, toplantı ve gösteri yürüyüşü düzenleme hakkının ihlal edilemeyeceğine vurgu yapılmaktadır. Ne var ki Taksim'in 1 Mayıs alanı olduğu, 1 Mayısları Taksim'de kutlamanın meşruluğunun da buradan geldiği gerçeğini görmek için hiç de bir mahkeme kararına ihtiyaç yoktur. Bu meşruluk işçi sınıfının ve emekçilerin verdiği görkemli mücadeleler ve ödediği ağır bedellerle tarihe kazınmıştır.

Taksim iradesini zayıflatmak 1 Mayıs iradesini zayıflatmaktır

Önce KESK, sonrasında ise DİSK 1 Mayıs'ta Taksim'de olacağız açıklaması yaptılar. Devrimciler bunu zaten yıllardır savunuyorlardı. Nitekim bu yıl da “*Taksim'i hedefleyen birleşik, kitlese, tarihsel ve sınıfsal özüne uygun 1 Mayıs'ı birlikte örgütleyelim*” çağrısı yaptılar. Ancak halihazırda Taksim çağrısı yapmayan, daha farklı bir tercihi örgütlemeye çalışan ya da en azından gelişmeleri beklemeyi tercih eden grup ve çevreler de var.

Bir EMEP heyetinin DİSK'i ziyaret ederek İstanbul 1 Mayıs'ının Taksim'de yapılması çağrısı

konusundaki “kaygılarını” ilettiği bilgisi basına yansıdı. Yine aynı partinin bazı şubelerdeki etkisini kullanarak, KESK yönetiminin Taksim çağrısını tartışmaya açtığı da gelen bilgiler arasında.

1 Mayıs'ın tarafı olan sendikal ve siyasal kurumların önemli bir bölümünün Taksim açıklaması yaptığı bir durumda bu tür çabalar, yılların ardından nihayet belirli bir güçle ortaya çıkan Taksim iradesinin altını oymak manasına gelecektir. İlgili çevreleri sorumluluğu ağır bu tutumdan uzak durmaya çağırıyoruz.

Mesele sadece alan meselesi değil!..

Taksim Meydanı'nın 1 Mayıs ve sınıf mücadelesi için önemi ve anlamı tartışmasıdır. Sermaye ve hizmetindeki iktidar bunu bildiği için, Taksim Meydanı'nı her fırsatını bulduğunda zorbalıkla yasaklıyor. 1976'dan bu yana Taksim sıradan bir yer sorunu değil, fakat tarihsel ve güncel olarak iki sınıfın karşı karşıya geliş çerçevesinde, görkemli gösterilere sahne olan bir mücadele meydanıdır.

Taksim Meydanı, 1977 1 Mayıs katliamının ardından, işçi sınıfı mücadelesinin simgesi haline gelmiştir. Uğruna büyük bedeller ödenen 1 Mayıs günü ve gösterileriyle özdeşleşmiştir. Dost düşman herkes bir biçimde bu gerçeği kabul etmektedir. Buna düzenin önemli kurumlarından biri olan Anayasa Mahkemesi de dahildir. Nitekim konuya ilişkin olarak verdiği kararda bu gerçeği zımnen de olsa kabul etmek zorunda kalmıştır. Bu bile kendi başına çok şey anlatmaktadır.

Neredeyse elli yıldır bu katı bir gerçek olarak orta yerdedir. Nitekim bilinçlerden ve belleklerden silinmek istenen tam da bu gerçekliğin kendisidir.

Dolayısıyla 1 Mayıs kutlamalarının Taksim'de gerçekleştirilmesi sorunu hiç de basit bir alan tartışması değildir. Bu, karşıt konumdaki iki temel sınıfın, işçi sınıfının ve sermaye sınıfının, güç ve iradeleriyle karşı karşıya geldiği bir irade savaşıdır.

Sendikal bürokrasinin Taksim çağrısı

İşçi sınıfına ve emekçilere her alanda kölelik dayatan sermaye düzeni uzun zamandır politik ve psikolojik üstünlüğü elinde tutuyor. Taksim'in yeniden yasaklanması ve yıllardır işçi ve emekçilere kapatılıyor oluşu bu durumun bir parçasıdır.

İşçi sınıfı örgütleri olan sendikaların başına çöreklenmiş bürokratik yapılar da bu konuda bugüne kadar genellikle sermayenin işini kolaylaştıran tutumlar aldılar. Toplumun geniş emekçi kesimlerine dönük sonu gelmeyen azgın saldırıların bu denli kolay

gerçekleşmesinde bunun özel bir payı vardır.

Dolayısıyla, Anayasa Mahkemesi'nin lehte verdiği karara da yaslanarak 2024 1 Mayıs'ı için Taksim açıklaması yapanların tutumunu doğru değerlendirmek gerekir. Bugüne kadar, AKP iktidarının düzenin yasalarını dahi hiçe sayan uygulamaları karşısında esaslı bir tepki ortaya koyamadılar. Yıllardır sürmekte olan bu durum geline yerde onları ciddi bir konum ve prestij sorunuyla yüz yüze bırakmıştır. Şimdi bu imajı düzeltmek için uygun bir fırsat bulduklarını düşünüyorlar. Bu çerçevede Anayasa Mahkemesi kararını, düşmüş bulundukları son derece tartışmalı durumdan sıyrılmanın “meşru” bir imkânı olarak görüyorlar.

Birleşik ve kitlese bir devrimci 1 Mayıs için seferber olalım!

DİSK başta olmak üzere bir dizi sendikal ve siyasal kurum, Taksim iradesini birleşik bir güç halinde örgütlenme çabasıdan geri duruyorlar. Sendika bürokratları “biz Taksim dedik ama bu konuda diğerleriyle aynı değiliz” mesajı da vermeye çalışıyorlar. Tüm bu gerçeklere rağmen Taksim çağrısı yapmalarının geniş kitleler nezdinde belli bir önemi var. Ama bu yaklaşımları dahi sendikal bürokrasinin Taksim'i kazanma iradesinden ne kadar uzak olduğunu görmek için önemli. Taksim iradesi ve kararlılığının altını dolduracak olansa geçmişte olduğu gibi bugün de devrimciler ve mücadeleci sendikalar. Halen önümüzde duran görev tam da budur.

2024 1 Mayıs'ı sermaye ve sendikal bürokrasiyi açacak bir potansiyeli açığa çıkarma olanaklarına sahiptir. Kendine özgü anlamı ve önemi de burada yatmaktadır. Bu yanı sıra Taksim Meydanı'na çıkış iradesi ve pratiği sınıfa vurulan prangaları birleşik bir zeminde ve fiili-meşru mücadele hattıyla parçalama çabasının bir parçası olacaktır.

Şimdi düzenin işçi sınıfını hareketsiz bırakan kuşatmasında gedikler açmak, fiili-meşru mücadeleyi güçlendirmek için seferber olma zamanıdır.



Dünden bugüne Türkiye'de

Bu topraklarda 1 Mayıslar Osmanlı İmparatorluğu döneminden bu yana kutlanıyor. Ve daha en başından başlayan yasaklara, giderek kanlı katliamlara rağmen yüz yılı aşkındır işçi sınıfı ve emekçiler salonlarda, meydanlarda, alanlarda istek ve özlemlerini haykırıyorlar. Bu büyük günde iki sınıf karşı karşıya geliyor. Bir tarafta ezilenler, üretenler... Öbür tarafta yağmacılar, sömürücüler, her türden bezirgân takımı...

İlk 1 Mayıs

Çeşitli kaynaklarda 1905'te İzmir'de, II. Meşrutiyet'in hemen ardından 1909'da ve 1910'da Selanik'te 1 Mayıs kutlamalarının yapıldığı söylene de ilk 1 Mayıs kutlamasının 1911'de Selanik'te yapıldığı kabul edilir. Osmanlı İmparatorluğu sınırlarındaki Selanik önemli bir liman kenti. Bu nedenle nispeten güçlü bir sınıf hareketi ve bununla bağlantılı olarak sosyalist hareket gelişiyor. Bu yüzden ilk 1 Mayıs'ın burada kutlanması şaşırtıcı değil.

1912'de de İstanbul'da kutlanan 1 Mayıs'ın ardından 1913'te 1 Mayıs yasaklanıyor. Yasaklamalara rağmen emperyalist işgal yıllarında ve cumhuriyetin ilk yıllarında 1 Mayıslar değişik etkinliklerle kutlanıyor.

1921'de işgal altındaki İstanbul'da tersane işçileri (Şirket-i Hayriye, Seyrû Sefain, Haliç İdaresi) ve tramvay şirketi işçileri 1 Mayıs'ı kutluyor.

1923'te ise İstanbul'da tütün işçileri, askeri fabrika ve demiryolu işçileri,

fırıncılar, tramvay, telefon, tünel, gazhane işçileri “Yabancı şirketlere el konulsun!”, “Sekiz saatlik işgünü!”, “Hafta tatili”, “Serbest sendika ve grev hakkı!”, “1 Mayıs tatil ilan edilsin!” talepleriyle 1 Mayıs'ta sokağa çıkıyorlar.

Yasaklarla boğulmak istenen 1 Mayıs

Cumhuriyet Türkiye'sinde 1 Mayıs 1924'de tekrar yasaklanıyor. 1925 yılında ise Takrir-i Sükûn ile bu yasak kalıcı hale getiriliyor. Genç cumhuriyet daha en başında işçi hareketini, komünistleri ve Kürtleri hedefe alıyor. Tutuklamalar, gözaltılar, yasaklar peşi sıra geliyor. Sendikalar dağıtılıyor, işçi sınıfının kazanılmış hakları elinden alınıyor. Sınıf mücadelesinin sembol günlerinden biri olan 1 Mayıs da bu yasaklardan payına düşeni alıyor.

1935'te 1 Mayıs “Bahar ve Çiçek Bayramı” ilan edilerek bir tatil gününe dönüştürülmek isteniyor. Böylece sınıfsal anlamı gölgelenmeye çalışılıyor.

1925'te yasaklanmasından 1976 yılına dek Türkiye'de 1 Mayıslar sokaklarda kutlanamıyor. Üstelik 1960'lardan itibaren yükselen sınıf hareketine ve hareketin dışı dış bir mücadele ile elde ettiği önemli kazanımlara rağmen.

1 Mayıs yeniden doğuyor

1 Mayıslar, Kemalist rejimin 1925'te yasak getirmesinin üzerinden 50 yıl geçtikten sonra ilk kez 1976'da tekrar alanlarda kutlanmaya başlanır. Bunda 1974 devrimci yükselişi temel bir rol oynar.

1977'de 500 bin işçi ve emekçinin katıldığı Taksim 1 Mayıs'ı 37 emekçinin katledilmesiyle sonuçlanan kanlı bir provokasyona sahne olur. Dünyada burjuvazi 8 saatlik iş günü mücadelesini bastırmak için nasıl kanlı katliamlara başvurduysa, Türkiye'de de 1977'de Taksim'de sınıf mücadelesinin gelişimi kanlı bir katliamla boğulmak istenir. Onlarca insanın can verdiği bu kanlı saldırıya rağmen '78 1 Mayıs'ı da görkemli kutlamalara sahne olur.

1978 sonunda Maraş katliamı sonrası sıkıyönetim ilan edilir ve 1 Mayıs yine engellenmeye çalışılır. Buna rağmen '79 yılında binler yine de alanlara çıkarlar.

12 Eylül faşist askeri darbesi tüm gösteri ve yürüyüşlerle birlikte 1 Mayıs'ı da yasaklar. 1980'lerin sonuna doğru hareketlenen işçi hareketinin etkisiyle '88 ve '89 yıllarında Taksim'de eylemler gerçekleştirilir. Sermaye devleti bu eylemleri yine baskı ve saldırılarla engellemeye çalışır. '89 1 Mayıs'ında Mehmet Akif Dalcı öldürülür. 1996 yılına kadar devrimcilerin ve ilerici sendikaların çabalarıyla 1 Mayıslar çeşitli eylem ve gösterilere sahne olur. 1990 yılında Taksim civarındaki gösteriler sırasında İTÜ öğrencisi Gülay Beceren polis tarafından vurulur. Bu yıl işyerlerinde ve bölgelerde yaygın eylemler gerçekleşir. '91 yılında darbe sonrasının ilk izinli mitingi İzmir'de gerçekleşirken İstanbul'da Taksim civarında yine gösteriler olur. '92 ile '96 arasında 1 Mayıs mitinglerine

Tarihsel ve sınıfsal kökeniyle 1 Mayıslar, bu topraklarda iki uzlaşmaz sınıfın karşı karşıya geldiği, bütün toplumsal kesimlerin taraflaştığı, militan eylemlere, yasaklara ve kanlı katliamlara tanıklık eden bir kavga günüdür. Tüm baskılara, yasaklara ve katliamlara rağmen 1 Mayıs iradesi ezilememiş, sınıfın ve toplumun hafızası silinememiştir. Ve asla silinemeyecektir.



1 Mayıs

genel olarak izin verilmeye başlansa da katılımın engellenmesi için baskı politikaları devam eder.

1996'da Kadıköy'de 1 Mayıs tekrar kana bulanır, üç devrimci (Hasan Albayrak, Yalçın Levent ve Dursun Odabaş) katledilir. Eylemde gözaltına alınanlardan biri olan Akın Reçber gördüğü işkencenin ardından ciğerlerinin harap olması nedeniyle hayatını kaybeder. 1996'dan 2005'e kadar Kadıköy'de de 1 Mayıs kutlamaları yasaklanır. 1 Mayıslar devrimciler tarafından çukur diye nitelendirilen Abide-i Hürriyet Meydanı'na hapsedilmeye çalışılır.

Taksim 1 Mayıs alanıdır!

2005 ile birlikte 1 Mayıslar, Taksim'i kazanma mücadelesiyle ayrı bir önem kazandı. Devrimci 1 Mayıs Platformu'nun çabaları ve ilerici sendikaların bu yönlü tutumlarıyla 1 Mayıs kutlamasının Taksim'de yapılması yeniden gündemleşir. 2007'de basınç altında kalan DİSK'in de açıktan çağrı yapmasıyla birleşik, kitlesel, militan bir mücadeleye dönüşür. 2009 yılında 1 Mayıs tatil ilan edildi ve Taksim Meydanı pazarlık sonucu sınırlı sayıda insana sembolik olarak açıldı. 2010 yılında ise yasakların kırılmasıyla kitlesel kutlamaya açıldı. Üç yıllık soluklu, kararlı ve militan bir mücadeleyle Taksim kazanıldı.

Ancak AKP'nin dümeninde olduğu sermaye iktidarı 1 Mayısılara karşı tahammülsüzlüğünü 2013 yılında ortaya koydu. "Yayalaştırma Projesi" gerekçesiyle, Taksim

Meydanı yine emekçilere kapatıldı.

1 Mayıs'ın güçlü muhtevası

Türkiye'de 1 Mayıslar işçi sınıfının kendi gücünü yasaklara karşı ortaya koyma mücadelesi üzerinden gösterir. 50 yıllık yasağın ardından devrimci yükseliş döneminde yeniden kutlanmaya başlanması, Taksim üzerinden süregiden irade savaşları, sermaye düzeninin bugünü kanla boğma girişimleri, yalnız işçilerin değil tüm toplumsal kesimlerin 1 Mayıs'ta kendi talepleriyle alanlara çıkması gibi özellikler taşır.

İşçi sınıfının sadece ekonomik ve sendikal taleplerini değil, siyasal gelişmelere dair sözünü de söylediği bir gündür 1 Mayıs. Bu yanı ile emeğin kurtuluş mücadelesine, devrim ve sosyalizme aittir. Dilden dile dolaşan, her kesimden hemen herkesin bildiği, dünyada bir benzeri olmayan 1 Mayıs Marşı'nın varlığı ya da 2011 Taksim 1 Mayısı'nın Küba'dan sonra dünyadaki en kitlesel 1 Mayıs olması gibi örnekler de bugünün Türkiye işçi sınıfı ve emekçileri için önemini göstermektedir.

Tarihsel ve sınıfsal kökeniyle 1 Mayıslar, bu topraklarda iki uzlaşmaz sınıfın karşı karşıya geldiği, bütün toplumsal kesimlerin taraflaştığı, militan eylemlere, yasaklara ve kanlı katliamlara tanıklık eden bir kavga günüdür. Tüm baskılara, yasaklara ve katliamlara rağmen 1 Mayıs iradesi ezilememiş, sınıfın ve toplumun hafızası silinememiştir. Ve asla silinemeyecektir.



1 Mayıs 1977: Planlı bir katliam

1 Mayıs 1977 işçi sınıfının gücünü, burjuvazinin ise sınıf hareketinden korkusunu gösteren bir gün olmuştur. Burjuvazi 1 Mayıs'ı kana bularken, gelişen sınıf hareketini ve devrimci yükselişi hedef almıştır.

1960'lar boyunca yükselen sınıf hareketi 15-16 Haziran 1970'de önemli bir doruk noktasına ulaşır. Bu dönem Mahirler, İbrahimler, Denizler şahsında düzenden devrimci kopuşun yaşandığı yıllardır. Devrimci önderleri katlederek, işkence ederek, asarak teslim alamazlar. Onların direnişi 1974'ten itibaren sınıf hareketi ve devrimci hareketin yeniden ve daha güçlü canlanmasına kaynaklık eder. Bu yükseliş döneminin etkisiyle 50 yıldır yasak olan 1 Mayıs, 1976 yılında yeniden kutlanmaya başlanır. 50 yıllık zincirlerini kıran 1 Mayıs'a, 1977'de 4 milyonluk bir kent olan İstanbul'da 500 bin kişi katılır.

Ortaya konulan bu güç dizginlenmelidir. Gelişen sınıf hareketinin yükselişinin önüne set çekilmelidir. Bunun için karanlık planlar devreye sokulur. İki koldan, Beşiktaş'tan ve Saraçhane'den Taksim'e giren işçi ve emekçilerin alanda tam olarak toplanması beklenir. Sonrada kitlenin üzerine dört noktadan ateş açılır. Ateş edilen noktalardan birisi bir gün öncesinde kapatılan Intercontinental Otelidir. Kapatılmış olmasına ve polislerden başkasının girmesi yasak olmasına rağmen saldırının buradan gerçekleşmesi, yapılan planın devlet destekli olduğunun göstergesidir. Diğer

iki nokta Sheraton Otel ve Sular İdaresi'dir. Tümü de alana hâkim noktalardır. Son bir nokta ise alanda bulunan ve içinde polislerin yer aldığı beyaz bir Renault otomobildir. On dakika boyunca aralıksız bir şekilde binlerce mermi ile alandaki kitle taranır.

Intercontinental Otelinde ABD'lilerin bulunduğu, hava alanına gelişleri ve otele getirilmeleri polis telsizlerine de yansır. Ancak hiçbir yakalanamaz, kimlikleri bile tespit edilemez. Jandarmanın elinde uzun namlularla alanda yakaladığı kişiler polise teslim edilir. Ancak poliste hiçbir kayda rastlanmaz. Birçok tanık yakalanan kişilerden bahsetse de...

Kitlenin sözde güvenliğini almak için orada bulunan on bir bin polis hiçbir şey yapmaz. Olaylar başladığında panzerler kitlenin üzerine sürülür ve bir kadın panzerin altında can verir. Kazancı Yokuşu'na yönelen kitle orada sıkışır. Alanın darlığı ve yokuşa çekilmiş bir kamyonet buna neden olmuştur.

37 kişi Taksim Meydanı'nda sermayenin planlı saldırısıyla katledilir. Yüzlerce insan yaralanır. Ancak sorumlu hiç kimse yakalanmaz, yargılanmaz, açılan davalar zaman aşımına uğrar. Burjuvazi katliamı planlar, uygular ve üstünü örter. 470 kişi gözaltına alınır ancak hepsi serbest bırakılır. Hakkında dava açılanlar arasında hiçbir devlet yetkilisi ve polis yoktur. Hiç kimse ceza almaz.



Katliam sürüyor, AKP göz boyuyor!

Siyonist İsrail'in dünyanın gözleri önünde 6 aydır Filistin'de gerçekleştirdiği katliamda 33 binden fazla insan yaşamını yitirdi, on binlercesi yaralandı. Batı emperyalizmi İsrail'in arkasında konumlanırken, dünyanın dört bir yanında ezilenlerin ve emekçilerin kalbi Filistin halkıyla birlikte atıyor.

Sermaye sınıfının güdümündeki AKP-MHP iktidarı, işgalin başladığı andan itibaren İsrail'i kınayan açıklamalarına ve meydanlarda döktüğü timsah gözyaşlarına rağmen, İsrail'le siyasi ve ticari hatta askeri ilişkileri sürdürmeye devam etti. Riyakarlığı ve iki yüzlülüğü artık tümüyle ayyuka çıkmış AKP iktidarı, toplumun geniş kesimlerinden gelen tepkiler karşısında aylar boyunca akla ziyan açıklamalara, yalanlara başvurarak, bu kirli ve kanlı ticarete suç

ortaklığını gizlemeye çalıştı. Ancak geniş emekçi kesimlerde ve özellikle AKP tabanında İsrail'le ticaretin sürüyor olmasına tepki büyüyerek devam etti.

31 Mart yerel seçimlerinde AKP'nin oylarının erimesinde, seçmenlerinin sandığa gitmeyerek ya da YRP başta olmak üzere başka partilere oy vererek edilgen de olsa gösterdiği tepkinin gerisinde, ağırlaşan ekonomik sorunların yanı sıra AKP iktidarının Filistin sorunundaki iki yüzlü ve riyakarca tutumlarının etkili olduğunu söylemek mümkün.

Son olarak İsrail'le ticaretin kesilmesini isteyen gençlerin işkence ile gözaltına alınmaları, konu üzerine olan tartışmaları daha da artırdı. Ne "terör" demogojisi, ne FETÖ kumpası iddiası ne de gözaltına alınan kadınların türbanı üzerinden dönen tartışmalar,

İsrail'le yürütülen kirli ve kanlı ticaret gerçeğini gizleyemedi.

AKP iktidarı yaşadığı sıkışmanın sonucu olarak nihayet 54 üründe ticareti "sınırladığını" ilan etmek zorunda kaldı. Bu karar bir yanıyla 6 aydır süren kirli ticaretin ve katliamda suç ortaklığının açık bir itirafıdır. Ancak bu göstermelik karar bile hiçbir koşulda siyonist İsrail'e tutum alındığı anlamına gelmiyor. Zira bu 54 ürünün içinde bile uçak benzini, jet yakıtı, çelik ürünleri, kimyasallar vb. gibi İsrail ordusunun kullandığı çok sayıda malzeme yer alıyor. Bu da İsrail ile ilişkilerin gerçek kapsamını ortaya koyuyor. Dahası kamuoyuna yansıyan belgelere göre, bu 54 ürünün dışında İsrail'e içinde askeri malzemelerin de bulunduğu birçok başka ürün ihraç ediliyor.

AKP iktidarı, geline yerde bu

göstermelik kararı almak zorunda kaldı ama tam 6 ay boyunca da Gazze'de süren soykırıma suç ortaklığı yaptı. Başka türlü davranması da beklenemezdi zaten. Zira siyonist İsrail devleti, Amerikan emperyalizminin Ortadoğu'daki temel dayanağı ve vurucu gücüdür. Türk sermaye devleti ise ekonomik, mali, siyasi, askeri ve diplomatik bakımdan ABD'ye göbekten bağlıdır. Bugünkü ağır ekonomik kriz koşullarında ise Amerikan emperyalizminin tercih, karar ya da dayatmalarına boyun eğmeye adeta mecburdur. Bu açıdan bakıldığında alınan kararların bir göz boyamadan öte bir anlamı olmadığı açığa çıkmaktadır.

Filistin'de yaşanan soykırımı emperyalistler ve onların bir parçası olan gerici iktidarlar engelleyemezler, engellemiyorlar da. Bu barbarlığı durdurabilecek yegâne güç her ulustan, dinden, mezhepten işçi ve emekçilerdir. Nitekim Filistin'de yaşananları "din sorunu" olarak değil, mazlum bir halkın ulusal hakları için haklı ve meşru direnişi olan gören işçi ve emekçiler, dünyanın dört bir yanında Filistin halkıyla dayanışma içindeler.

Bizler de bu coğrafyanın işçi ve emekçileri olarak Filistin halkının haklı ve meşru davasını daha fazla sahiplenmeli, eylemli dayanışmayı yükseltmeliyiz. AKP iktidarının İsrail'le siyasi, diplomatik, ticari ilişkilerinin son bulması, askeri üslerin kapatılması için ise kararlılıkla mücadeleyi sürdürmeliyiz.

İsrail'de öfke patlaması dinmiyor!



Dünyanın pek çok köşesinde Siyonist İsrail'in Filistin'de gerçekleştirdiği soykırımın son bulması için eylemler gerçekleşiyor. Kitlesel gösterilerin yanı sıra başta askeri malzemeler olmak üzere İsrail'e giden ürünlerin sevkiyatının durdurulması için işgaller gerçekleştiriliyor.

İsrail'de ise eylemler durulmuyor, Netanyahu hükümetine karşı her hafta protestolar düzenleniyor. On binlerce kişi Gazze'deki savaş esirlerinin geri getirilmesi, hükümetin istifası ve erken

seçim için protestoları artırdı. 6 Nisan'da Savunma Bakanlığı'nın önünde yapılan eylemin ardından polis kitleye saldırdı. 7 Nisan günü ise İsrail parlamentosu önünde toplanan on binlerce insan Kudüs'te ana yolu trafiğe kapatarak eylem düzenledi. Kudüs'teki eylem, ekim ayından bu yana düzenlenen en kitlesel eylem oldu.

İsrail'in kuzeyinde yer alan Kayserya kentindeki Netanyahu'nun şahsi konutunun yakınında da gösteriler düzenlendi.



Özgürlük ve eşitlik için kadın işçiler bir adım öne!

1 Mayıs'ta alanlara...

Kitlesel ve yaygın eylemlere sahne olan 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nün ardından şimdi de önümüzde işçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma günü 1 Mayıs var!

Dünyada olduğu gibi ülkemizde de 1 Mayıs'ta iki sınıf, iki dünya karşı karşıya gelecek. İşçi sınıfı ve ezilen milyonlar sömürücü asalakların karşısında taleplerini haykıracak, işçi sınıfının gücünü ortaya koyacak. Sınıfımızın bir parçası olarak biz kadın işçi ve emekçiler de taleplerimizle 1 Mayıs alanlarında yerimizi almalıyız.

Bu ülkede kadınların sorunları dağ gibi büyüyor. Yaşanan ekonomik

kriz kadınları en ağır şekilde vuruyor. Ücretler eriyor, yoksulluk derinleşiyor. Cinsel kimliklerinden ötürü ikinci sınıf olarak görülen biz kadınlar üzerindeki baskı, eşitsizlik ve şiddet ise günden güne artış gösteriyor. Seçim sonuçlarının yarattığı "bahar" havasına rağmen bizleri daha kara günler bekliyor. İktidarın Orta Vadeli Planları bizler için daha fazla işsizlik, yoksulluk, güvencesiz ve kurlsız çalışma anlamına geliyor. Dahası da var! Seçimlerin ardından AKP iktidarının adımlarını atmaya planladığı yeni "Anayasa" hazırlıkları ile biz kadınların kazanılmış hakları da hedefe çakılıyor.

İşte tüm bu saldırılara karşı, sömürüye, eşitsizliğe, baskıya ve şiddete boyun eğmemek için 1 Mayıs'ta mücadele alanlarında olmalı, sınıf kardeşlerimizle birlikte taleplerimizi haykırmalıyız!

Kadın işçiler bir adım öne!

Uzun dönemdir gerçekleşen işçi direnişlerinde kadın işçiler sınıf kardeşleriyle birlikte emek ve onur mücadelesi veriyorlar. Özak Tekstil, Burda Bebek, Agrobay ve son olarak Lezita'da kadın işçiler direnişlerin ön saflarında yer aldılar. Bu direnişler de bize gösteriyor ki, çifte sömürünün kısıracında bulunan kadın işçiler mücadeleye atıldıklarında, önlerine çekilmiş

setleri yıktıklarında direnişin en önünde yer alıyorlar.

Bu gücü daha da büyütelim. Mücadeleye atıldıkça özgürleşen, özgürleştikçe sınıf kavgasında özneleşen ve bu kavgayı sürükleyen kadın işçilerin yolundan biz de sermayenin ve siyasal iktidarın saldırılarına karşı bir adım öne çıkalım. 1 Mayıs'ta mücadele alanlarında ön saflarda yerimizi alalım!

"Böyle gelmiş böyle gider" diyenlere inat "Elbet bu böyle gitmez" demek için, sömürünün, şiddetin, baskının son bulması için özgürlük ve eşitlik mücadelesini büyütelim. 1 Mayıs'ta alanlara!

Ölümler şüpheli, failler belli!

Kadın cinayetleri her geçen gün artmaya devam ediyor. Resmi rakamlara göre her gün bir kadın bu cinayetlerde yaşamını yitiriyor. Sadece mart ayında 25 kadın öldürüldü. Bunların yüzde 20'si öncesinde şiddete uğramış ve uzaklaştırma kararı almış kadınlar... Tüm bunların yanı sıra bir o kadar da "şüpheli kadın ölümleri" var. İntihar ettiği söylenen kadınların sayısı da resmi olarak açıklanan kadın cinayetleri sayısı kadar. Öyle ki mart ayında 21 kadın "şüpheli" bir şekilde yaşamını yitirdi. "Şüpheli" ölümlerin çoğunun ardında da aydınlatılmamış bir kadın cinayeti gerçeği bulunduğunu biliyoruz.

Yaşadığımız düzende kadınların hiçbir yaşam güvenceleri yok. Sömürü ve baskı üzerine

kurulu bu düzende kadınlar cinsel kimliklerinden dolayı baskı, şiddet görüyorlar. Evde, işyerlerinde ve toplumsal yaşamın tüm alanlarında bu sorunlar her daim yeniden üretiliyor. Gerici iktidarın uyguladığı kadın düşmanı politikalar bu tabloyu daha da ağırlaştırıyor. Kadınların değil "ailenin korunmasının" esas alındığı düzende izlenen politikalarla şiddet gizleniyor, önleyici tedbirler alınmıyor, tersine düzenin yargısı eliyle şiddete adeta davetiye çıkartılıyor. Kadınların kazanılmış hakları bir bir tırpanlanıyor, iyi hal indirimleri v.b kararlarla şiddet adeta ödüllendiriliyor. Bu tabloda elbette tetiği çekenlerin de suçu var. Ama asıl fail, bu şiddete zemin yaratanlar, onu besleyenler, şiddet karşısında cezasızlık politikası



izleyerek şiddete davetiye çıkaranlar... Yani asıl fail, kadınları baskı, eşitsizlik ve şiddet sarmalına mahkum eden ve her daim bunu yeniden üreten sömürü düzeni...

Artık "olağanlaşan" kadına yönelik şiddeti engellemek başta kadınlar olmak üzere işçi ve emekçilerin örgütlü mücadelesini büyütmeğe geçiyor. Kadına yönelik şiddete,

kadın cinayetlerine artık "Dur" demeliyiz. İşçi sınıfının uluslararası birlik, mücadele ve dayanışma günü olan 1 Mayıs da bu konuda sesimizi yükselteceğimiz önemli günlerden biri. Kadına yönelik baskılara, eşitsizliğe ve şiddete karşı taleplerimizle 1 Mayıs alanlarında yerimizi alalım. Şiddeti yaratan bu sömürü düzeninden hesap soralım!



ABD emperyalizmine atılan tokat:

Vietnam Halk Savaşı

“Vietnam halkının emperyalizme ve yerli uşaklarına karşı on yıllar boyunca yürüttüğü direngen savaş ve dünya halklarının bu savaş sırasında sergilediği onurlu duruş emperyalist savaş politikalarına karşı mücadelenin sembolü olmaya devam ediyor.”

Tarihin gördüğü en uzun süreli ve en kanlı savaşlardan biri olan Vietnam Savaşı, dünya halklarının emperyalizme karşı verdiği mücadelenin sembollerinden biri ve 1960’lı yılların sonunda gelişen savaş karşıtı kitle hareketlerinin de esin kaynağıdır.

Ho Chi Minh liderliğinde, dünya jandarması ABD’ye unutamayacağı bir bozgun yaşatan Vietnam halkı bu zaferi yaklaşık 5 milyon cana mal olmuş dişe diş bir savaşın sonunda elde ederken, Vietnamlı komünistler de Saygon Zindanları’nda tarihte eşine az rastlanır direniş örnekleri sergilemiştir.

Vietnam yüzyıllar boyunca sömürgeci devletlerin gözünü diktiği bir coğrafyadır. 19. yüzyılda Fransa tarafından sömürgeleştirilen Vietnam, 2. Dünya Savaşı sırasında da Japonya tarafından işgal edilir. Bu dönemde hem Japon birliklerine hem de Fransız sömürge yönetimine karşı savaşmak için Ho Chi Minh önderliğinde kurulan “Viet Minh (Vietnam Bağımsızlık Birliği) Japonya’nın 2. Dünya Savaşı’nda aldığı yenilginin ardından ülkenin kuzeyinde bulunan Hanoi şehrini ele geçirir ve “Demokratik Vietnam Cumhuriyeti”ni (DRV) ilan eder. Bu gelişmeler karşısında bölgenin kontrolünü yeniden ele geçirmek isteyen Fransa ise İmparator Bao’yu desteklemiş ve 1949’da

başkenti Saygon olmak üzere Vietnam Cumhuriyeti’nin (ROV) kurulmasını sağlamıştır. Fransa ve ABD tarafından desteklenen Güney Vietnam ile Sovyetler Birliği ve 1848 yılında kurulan Çin Halk Cumhuriyeti tarafından desteklenen Kuzey Vietnam arasındaki çatışmalar 1954 yılına kadar devam eder. Vietnamlı devrimciler emperyalizme karşı ilk zaferi bu sürecin sonunda Dien Bien Phu Muharebesi ile elde etmiş ve Fransız sömürgeciliğine son vermişlerdir. 10 yılı bulan bu çatışma ve savaş süreci 1. Hindiçi Savaşı olarak adlandırılmaktadır.

Ho Chi Minh önderliğindeki Kuzey Vietnam, Güney Vietnam halkından da yaygın destek görmesine karşın 1954 yılında toplanan Cenevre Konferansı’nda Vietnam BM kararı ile resmen ikiye bölünür. Ülkenin birleşmesi için 1955 yılında bir genel seçim planlanmışsa da ABD ve Güney Vietnam Hükümeti komünistlerin kazanmasına kesin gözüyle bakılan seçimlerin gerçekleşmemesi için yeni bir saldırı dalgası başlatır.

Tarihe 2. Hindiçi Savaşı olarak geçen bu yeni savaşta ABD daha etkin şekilde sahnededir. Gerçi ABD askerleri henüz Vietnam topraklarında doğrudan savaşmaya başlamamış, Vietnam Savaşı’nın hafızalara kazınan görüntüleri henüz dünyaya yansımamıştır. Ancak

“domino teorisi” adını verdiği bir yaklaşım ile ABD, Vietnam’da olası bir komünist zaferin tüm Asya’ya yayılma riskine karşı harekete geçmiştir.

ABD’nin savaşa doğrudan müdahil olması Ağustos 1964’te Tonkin Körfezi’nde yaşandığını iddia ettiği gelişmelerin ardından olmuştur. Körfez’deki USS Maddox isimli Amerikan destroyerinin Kuzey Vietnam torpido botları tarafından iki kez saldırıya uğradığını iddia eden ABD, bu olayı Vietnam’a doğrudan askeri müdahalesinin bahanesi yapmıştır. Ne var ki 2005’te gizliliği kaldırılan Ulusal Güvenlik Ajansı belgelerinde böyle bir saldırının olmadığı da ortaya çıkmıştır.

Yalanlarla Vietnam’daki askeri varlığını gerekçelendiren ABD, savaşı kısa süre içinde bitireceğini öngörse de 1965-1970 arası dönemde Vietkong karşısında ağır kayıplar vermiş, Vietkong sadece cephede kazandığı zaferlerle değil, cephe gerisinde de halktan aldığı destekle büyümeye devam etmiştir.

Tüm teknolojik üstünlüğüne akıl almaz işkenceler, köy baskınları, toplu cinayetler, napalm bombaları ve zehirli portakal gazı dahil sayısız insanlık dışı yöntemi kullanmasına rağmen ABD bu savaşta Vietnam halkının direniş iradesini kırmayı başaramamış, tam tersine yürüttüğü kirli savaştan yansıyan görüntülerle

dünyaya teşhir olmuştur. Böylece Vietnam halkının ABD ordusu karşısında elde ettiği askeri üstünlük dünya halklarının savaş karşıtı mücadelesi ile daha da güçlenmiş, ABD emperyalizmini köşeye sıkıştırmıştır.

ABD, yaşadığı askeri hezimetten “Vietnamlaştırma” adını verdiği bir strateji ile Güney Vietnam Ordusu’nu eğitip donatarak kendisi sahadan çekilerek atlatmaya çalışsa da 1973 yılı ocak ayında imzalanan Paris Barış Antlaşması ile yenilgiyi resmen kabul etmiştir.

Nihayet 1975 yılına gelindiğinde savaştaki tüm üstünlüğü ele geçiren Kuzey Vietnam güçleri 30 Nisan 1975’te Güney’in başkenti Saygon’a girmiş, 21 yıl süren savaşa son noktayı koymuştur. Böylece ABD’nin Vietnam’ı bölme planları da suya düşmüş, 2 Temmuz 1976’da ülke resmen Vietnam Sosyalist Cumhuriyeti adıyla yeniden birleşmiş ve Hanoi başkent olmuştur.

Bu kanlı savaşta 1 milyon komünist, 4 milyon sivil Vietnamlı hayatını kaybetti. Ama Vietnam halkının emperyalizme ve yerli uşaklarına karşı on yıllar boyunca yürüttüğü direngen savaş ve dünya halklarının bu savaş sırasında sergilediği onurlu duruş emperyalist savaş politikalarına karşı mücadelenin sembolü olmaya devam ediyor.



Sadece bir tablo değil, bir tarih!..

2. Dünya Savaşı'nın tüm vahşeti ile devam ettiği yıllardı. Fransa'nın başkenti Paris, Nazi ordularının işgali altındaydı. O günlerden birinde ünlü İspanyol ressam Picasso'nun Paris'te yaşadığı ev Nazi askerleri tarafından basıldı. Söylentiye göre, evi basan Gestapo subaylarından biri cebinden Picasso'nun resimlerinden birinin fotoğrafını çıkardı ve "Bu resmi siz mi yaptınız?" diye sordu Picasso'ya. Picasso'nun cevabı ise, "Hayır, siz yaptınız!" oldu...

O resim *Guernica*'ydı... Ama *Guernica* sadece bir resim değil, bir tarihi.

Guernica ya da Bask dilindeki adıyla Gernica, İspanya İç Savaşı'nın devam ettiği günlerde Bask öz yönetiminin merkezi olarak bilinen demokratik düzene sahip bir kasabadır. O'nun bu özelliği faşist Franco'nun nefretini üzerine çekmek için yeterlidir. Bu küçük kasabada 26 Nisan 1937 günü yaşananlar ise tarihe sivillere yönelik ilk hava bombardımanı olarak geçmiştir.

Faşist diktatör Franco, iç savaş sırasında kendisini destekleyen Alman ve İtalyan faşistlerine yeni uçaklarını ve geliştirdikleri yeni bombalama tekniğini İspanya toprakları üzerinde denemeleri için izin vermiş ve hedef olarak *Guernica*'yı işaret etmiştir.

Böylece nüfusunun önemli bir bölümü İspanya İç Savaşı'na aktif olarak katıldığı için ağırlıklı olarak kadın ve çocukların yaşamaya devam ettiği *Guernica*, bir Pazartesi günü akşamüstü saatlerinde Alman ve İtalyan uçaklarının hedefi olmuştur.

Saatlerce süren bombardımanın, alçak uçuşlarla gerçekleştiren makineli tüfek saldırılarının ardından üç gün boyunca yanar *Guernica*... Yakılıp yıkılan *Guernica*'da iki bine yakın insan katledilir, bine yakın insan ise bu vahşetten yaralı olarak kurtulur...

İşte faşizmin bu vahşi ve barbar yüzünü ortaya sermekten çekinmediği günlerde, Cumhuriyetçi İspanya Hükümeti Picasso'dan Paris'te gerçekleşecek Dünya Fuarı'na İspanyol standı için katkıda bulunmasını ister. O sırada "Franco'nun düşleri ve yalanları" başlıklı bir resim serisi üzerinde çalışan Picasso, *Guernica*'yı resmeder.

3,49x7,76 metre ebatlarında devasa bir tablo olan *Guernica*, iç savaşın vahşetine bir tepki olarak renkli değil siyah tonlarda resmedilmiştir. Kübizm akımının ilk örnekleri arasında yer alan bu tablo Paris Dünya Fuarı'nda ve onu izleyen ilk günlerde yeterince anlaşılmamış, hatta tepkilere konu olmuştur. Picasso ise bu dönemki çalışmaları ile ilgili olarak şunları söyler: "Guernica'da ve bu dönemde yaptığım birçok çalışmada, kendi çıkarları için İspanya'yı bir kan gölüne çeviren insanlara olan nefretimi yansıttım"...

Başlangıçta yeterince anlaşılmasa da sonraki yıllarda bu tablo emperyalist savaşların vahşetine karşı verilen tepkilerin en önemli sembollerinden biri haline gelmiştir.

Guernica, Paris Dünya Fuarı'nın ardından dünya turuna çıkarıldı ve önce İskandinav ülkelerinde ardından ise Londra'da sergilendi. Daha sonra kısa bir süre için

Fransa'ya geri götürülen tablo, faşist lider Francisco Franco'nun zaferinin ardından İspanyol mültecilere yardım ve destek sağlamak amacıyla ABD'ye gönderildi. Vietnam Savaşı süresince tablonun bulunduğu oda savaş karşıtı eylemcilerin toplanma yeri oldu. Franco ise *Guernica*'nın İspanya'ya geri getirilmesini istiyordu. Ancak Picasso, İspanya halkı cumhuriyete yeniden kavuşmadan buna izin vermeyeceğini söyledi. Tablo, Picasso ve Franco'nun ölümünün ardından, ancak 1981 yılında yeniden İspanya'ya dönebildi.

Bugüne kadar sayısız kopyası yapılan *Guernica*'nın kopyalarından biri de New York'ta Birleşmiş Milletler binasında Güvenlik Konseyi Salonu'nun girişinde bulunmaktadır. Rockefeller ailesi tarafından yaptırılarak bağışlanan ve sözde savaşın yarattığı yıkımı hatırlatması için Güvenlik Konseyi salonunun girişine asılan bu tablonun 5 Şubat 2003'te başına gelenler ise emperyalistlerin sözde savaş karşıtı duruşlarının ve söylemlerinin riyakarlığını ortaya serer. Eski ABD Dışişleri Bakanı Colin Powell ve Ulusal İstihbarat Direktörü John Negroponte'nin Irak Savaşı ile ilgili yapacağı basın toplantısının öncesinde *Guernica*, görünmemesi için büyük mavi bir örtüyle örtülür.

Ne var ki hiçbir örtü emperyalizmin kirlili ve barbar yüzünü gizlemeye yetmeyecektir. Onların ikiye bölünmüş barış ve demokrasi söylemlerinin karşısında *Guernica* faşizmin insanlığa yaşattığı yıkımı hiç unutturmadan hafızalara kazımaya devam ediyor.

"Resim, evleri dekore etmek için yapılmaz, vahşete ve karanlığa karşı bir savaş aracıdır"

Pablo Picasso





MÜCADELE POSTASI

Emeğin Kurtuluşu

*işçi sınıfının sesi olarak çıkıyor.
Yani işyerlerinde
yaşadıklarımızı,
uğradığımız haksızlıkları,
yaşadığımız deneyimleri
paylaşmak,
ülkede ve dünyada
yaşananları işçi sınıfının
gözüyle yorumlayabilmek
için çıkıyor.
Sen de bu sese sesini kat!*

*Unutma;
Emeğin Kurtuluşu
senin sesin,
senin soluğun!*

Yaşamın yarısından kavganın yarısına

Küçükçekmece'den bir kadın işçi yazdı...

Bir kadın işçi olarak yıllardır çalışıyorum. Ailemden, arkadaşlarımdan daha çok fabrikada zaman geçiriyorum. Bana kalan zaman ise ev, iş, yemek, temizlik, bulaşık, çocuk bakımıyla geçiyor. Neredeyse kendime ayırdığım tek zaman uyku vakti oluyor. Sosyalleşmek, arkadaşlarımızla zaman geçirmek, bir kafede oturup çay içmek bile lüks haline gelmiş durumda. Hem zamanımız kısıtlı hem de her şey çok pahalı. Ekonomik kriz her şeyin tuzu biberi oldu.

Patronlar bize sadece karnımızı doyuracak kadar maaş veriyor. Her işi yaptırıyorlar. Ama erkek çalışanlara göre daha az maaş alıyorsun. Yine işyerinin küçülmeye gitmesinde bile ilk olarak kadınlar işten çıkarılıyor. Bizi korkutmaya, sindirmeye çalışıyorlar. İtaat etmemizi istiyorlar. Çünkü bizi yedek iş gücü olarak görüyorlar. Bizler ne kadar çalışırsak çalışalım emeğimizin karşılığını alamıyoruz.



Bizler emeğimiz için, geleceğimiz için ses çıkartmaya, alanlarda olmaya, mücadelenin en ön saflarında yer almaya devam etmeliyiz. Nasıl 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nde, 25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Günü'nde alanlarda olduysak 1 Mayıs'ta da alanlarda olmalıyız, mücadelenin en ön saflarında yerimizi almalıyız. Bu gidişata "Dur" demeliyiz. İnsanca yaşam ve

çalışma koşulları için taleplerimizi hep birlikte haykırmalıyız. Yaşadığımız tüm sorunların çözümünü birlikte mücadele etmemizden geçiyor. Patronların ve devletin karşısına örgütlü bir güç olarak çıkmalıyız. Bu sene İstanbul'da 1 Mayıs Taksim'de yapılacak. Haklarımıza ve geleceğimize sahip çıkmak için sen de 1 Mayıs meydanında yerini almalısın.

Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz!

Yaşasın 1 Mayıs, yaşasın 1 Mayıs Taksim iradesi!

Topkapı'dan bir PTT çalışanı yazdı...

Bu sene 1 Mayıs'ı Taksim'de karşılayacak olmanın heyecanını yaşıyoruz. Ezilenler ile ezenlerin karşı karşıya geldiği her alan, sınıf bilincini kuşandıktan, safımızı devlet zoru ve kapitalist kan emicilerin karşısında durarak şekillendirdikten sonra ülkedeki her meydan, dünyadaki tüm eylemler bizimdir, sınıfımıza aittir, ortak direnişimizdir. Ama Taksim elbette farklıdır işçi sınıfımız için ve farklı olacaktır...

8 saatlik iş günü talebiyle Avustralya'da başlayıp Amerika ve Avrupa'ya, sonrasında da tüm dünyaya yayılan birlik ve mücadele ateşi sermaye sahiplerinin ve onların hamisi devletlerin korkulu rüyası olmuştur. Tüm dünyanın proleterlerinin birleştiği, aynı talepleri haykırdığı bu kavganın günü düzenin sahiplerini dehşete düşürmüştür tarih boyunca. Bu



nedenle 1 Mayıs'ları kuşatmaya, engellemeye çalışmışlardır. Tüm engellemelere, saldırılara rağmen ülkemizin dört bir yanında coşkuyla bir araya geleceğiz. 1 Mayıs birlik ve mücadele gününde taleplerimizi yükselteceğiz. Sloganlarımız kapitalistlerin ve düzenin koruyucularının yüreklerini ağzına getirecek. Elbette her yer Taksim, her yer mücadele ve 1 Mayıs alanı. Ancak Taksim'in mücadele ve 1 Mayıs'la

özdeşleştiği gerçeği o meydana çok özel bir anlam katacak. Hem bizim için hem de bu sömürü düzeninin sahipleri için. Yetmişli yıllarda yükselen sınıf hareketinin sesi bu meydanda duyuldu, bu meydanda sınıfın öfkesi, kini ete kemiğe büründü. İşçi sınıfı sermaye ve iş birlikçilerine karşı bir güç olarak bu meydanda sahneye çıktı. Taksim 1 Mayıs'ın simgesi, Taksim iradesi direnişin kendisi

oldu. Yıllarca korkularını Taksim'i 1 Mayıslar'a, eylemlere, mitinglere kapatarak, azgınca saldırarak bastırmaya çalıştılar. Ama beyhude...

Bu sene en kitlesel, en coşkulu şekilde Taksim'e yöneleceğiz. 1 Mayıslar'a vurulmaya çalışılan zincirleri kırmak, sınıfımız üzerinde baskı ve zorbalıkla kurulan ablukayı dağıtmak için Taksim'e yürüyeceğiz.

Onlara bayram, bize sefalet!

Gebze'den bir metal işçisi yazdı...

Bir bayram dönemi daha geride kaldı. Eskiden bayramlar gidilen tatiller, çekilen aile fotoğrafları ile hatırlanırdı. Dini anlamından öte mutluluğun anısı olarak hafızalarımıza yer ederdi. Bugüne bakıldığında ise bayram, sınıfsal uçurumun ne kadar derinleştiğini gözler önüne seriyor.

Ekonomik ve sosyal bir krizin içindeyiz. Servet ve sefalet arasındaki kutuplaşma her alanda hissediliyor. Bir tarafta bizlerin alınteriyle asalak gibi yaşayıp, bayram günü kendine tatil yeri beğenemeyenler, diğer tarafta ise bayram günü çalışmak zorunda bırakılanlar. Bir yanda işçilerin canıyla kendine bir servet edinenler, diğer yanda çalışırken yaşamını yitiren işçiler.

Sınıfsal çelişkilerin bu denli derinleştiği, toplumun bir uçuruma sürüklendiği bugünlerde ne bayramın ne de başka günlerin hiçbir tadı yoktur. Geçinebilmemiz için dinlenmek bir kenara, bayramda bile çalışmak zorunda kalıyoruz. Bu bayramda da çalışmak zorunda kalıp iş cinayetine kurban gidenlerimiz

oldu, sermaye sahipleri dünyayı gezerken... Bayramda çalışmayan işçiler içinse memlekete gitmek bile lüks oldu.

Geçinemediği için yaşamına son verenler var. Fabrikada çalışırken verilen iki dilim baklavayı saklayıp, çocuklarına götürenler var. Yemek pişiremediği için meydanlarda kurulan aşevlerinde sıralarda bekleyenler var. Tüm bunlar göz önüne alındığında insanca yaşayabileceğimiz günler, sorunları ve dertleri arkada bırakacağımız bayramlar için bile mücadele etmemiz gerektiğini görüyoruz.

Ülkede sermayedarların asalak gibi yaşayıp doğa başta olmak üzere zenginlikleri tüketmesine, siyasal ve sosyal krizin faturasının yükünün kendi sırtına binmesine tepkisiz olan insanlar var. Bugün işçi sınıfı mücadeleden uzak ve yolunu henüz bulabilmiş değil. Ama tüm bunlar değişecek, "gündüzlerinde sömürülmediğimiz gecelerinde aç yatmadığımız günler" bizlerin mücadelesiyle gelecek. Bugün attığımız her adım, yarına miras kalacak.

Karşımızda bir düşman var...

Gebze'den bir metal işçisi yazdı...



Baskı ve sömürünün, iş cinayetlerinde kaybettiğimiz kardeşlerimizin, yaşadığımız her türlü adaletsizliğin hesabını sorma vakti geliyor. 1 Mayıs yaklaşıyor.

Karşımızda bir düşman var;

Gözü kanımıza kadar bizi sömürmekte olan...

Karşımızda bir düşman var;

Hiç düşünmeden ona biat etmemizi isteyen...

Bir düşman var;

Dost gibi görünmeye çalışan...

Ve bir düşman var;

Asla elini sıkmayacağımız...

Onlar ki ellerinde dökülen kanımız olanlar, alınterimize el koyanlar...

Bu düşmana karşı 1 Mayıslar kılavuzumuz olacak her gün vereceğimiz kavga için...

Bu sene 1 Mayıs bir farklı olmalı, düşman azgınlaştıkça, haklılığımızdan aldığımız güçle direniş güçlenmeli!

İşçi sınıfı olarak her gün 1 Mayıs, her alanı 1 Mayıs alanına çevirmek temel bakışımız olmalı. Bunun için bulunduğumuz alanlarda her fırsatı bir örgütlenme aracı olarak kullanmalıyız.

Unutmamalıyız ki onlar bizi daha çok sömürmek için örgütleniyorlar. Bize düşen de onları zenginleştirmek için harcadığımız emeği bu tabloyu değiştirmek için harcamaktır. Bunun ilk adımı 1 Mayıs alanlarıdır. Tezgahlarımızı terk etmeli, sömürü çarkına çomağı sokacak birlikteliği kurmalı, 1 Mayıs'ta alanları zapt etmeliyiz.

Haklarımız ve emeğimiz için 1 Mayıs'a!

Sincan'dan bir işçi yazdı...

Adına kapitalizm denilen sömürü düzeninde emek nedir, sömürü nedir, alınteri nedir öğrenmek de, öğrendiklerimizle hakkımıza sahip çıkmak da hepimizin yükümlülüğüdür.

Bizler patronun kölesi değiliz. İşçi sınıfının bugün sahip olduğu haklar döktüğü kanlar, verdiği canlar karşılığında alınmıştır. Verilmemiştir.

Bugün haklarımız varsa mücadeleye alınmıştır. Bizler sömürü sistemine karşı işçiler olarak tüm siyasi, dini vb. kimliksel farklılıkları bir yana bırakarak "işçi" kimliğimizle bir araya gelerek mücadelemizi devamlı kılmak zorundayız ki, sınıf bilincini edineyim.

İşi biz yapıyoruz, patron değil, biz üretiyoruz patron değil, emeğimizle biz çalışıyoruz, patron değil.

Peki, o zaman patron kim? Bizim emeğimize el koyan bir asalaktan ötesi değil.

O halde hak mı dileneceğiz? Yoksa hak mı belirleyeceğiz? Hakkımız olanı söküp almak bizim elimizde.

1000 işçiye bir patron varsa, 1000 işçi bir araya gelip, bir işçi olup hareket ettiğinde hakkı olanı alır. Bunun yolu da sermayeye karşı mücadeleden geçer.

Patronlara kim olduğumuzu göstermek için, haklarımız ve emeğimiz için 1 Mayıs'a!

En kızıl halimizle 1 Mayıs'ta Taksim'e!

Eski CEVA direnişçisi yazdı...

Denizlerin, İbrahimlerin, Mahirlerin mirasına sahip çıkmak, işçi sınıfı olarak içinde bulunduğumuz sömürü düzeninden hesap sormak için 1 Mayıs'ta alanlara.

Biz işçiler için çalışma ve yaşam koşulları gittikçe kötüleşiyor.

İş cinayetlerinin arttığı, kadın işçilerin çifte sömürüye maruz kaldığı, kazanılmış haklarımızın gasp edildiği bu düzenden hesap sormak için kadın-erkek el ele, en ön saflarda olmalıyız.

Kaybettiğimiz bütün hakları geri almak için, çalışma koşullarımızın daha iyi hale gelmesi için 1 Mayıs'ta Taksim Meydanı'nda olmalıyız.

Biz kırıntıları değil dünyayı istiyoruz.



Sermaye düzeninden hesap soracak en kızıl haliyle, işçi sınıfına yaraşır bir şekilde 1 Mayıs'ta alanlarda olacağız. Bizi ayırıştırınlara karşı en iyi cevabı dil, ırk farketmeksizin aynı olan alınterimizin rengiyle 1 Mayıs'ta Taksim'de vereceğiz.

Sabahın Bir Sahibi Var...



Şişli Meydanı'nda üç kız

Biri Çiğdem biri Nergis

Vurulduklar güpegündüz

Sorular bir gün sorarlar...

Sınıfımızın devrimci ozanı Ruhi Su'nun kaleminden dökülen ve bestelenen bu türkü ne zaman dinlense 77'nin Şişli ve Taksim'ine götürür kavga, umut ve inanç dolu her yüreği.

İşçilere, emekçilere, devrimcilere yönelik azgınca saldırıların tırmandığı, buna karşın direnişin ve mücadelenin de had safhada olduğu dönemdi 1977 yılı...

1 Mayıs'a üç gün kala, 28 Nisan günü Galatasaray Mühendislik Yüksekokulu'ndan çıkan üç genç kadın Şişli Meydanı'na vardıkları sırada üzerlerine kurşun yağdırdı pusu kuran faşistler. Dev-Genç'li öğrencilerden Çiğdem bu hain pusuda can verirken Melike yaralanmış; Şükran, yani Ruhi Su'nun dizelerindeki Nergis de ağır yaralanarak komaya girmişti...

Üç gün sonra, 1 Mayıs sabahı beş yüz bin işçi ve emekçinin, kadının ve gencin Taksim Meydanı'nı zapt ettiği o şanlı 1 Mayıs günü ise sömürü çarkının cellatları tarafından kana bulanmış bu kez Taksim Meydanı'ydı...

34 kişi çevre binalara yerleştirilen katillerin ateşleriyle ve üzerlerine sürülen panzerlerle katledildi. Sermayenin devleti katliamcı yüzünü bir kez daha gösterdi.

Art arda yaşanan bu katliamlar ozan Ruhi Su'nun dizelerinden bir daha hiç silinmeyecek şekilde kazındı hafızalarımıza. Yaşanılan katliama rağmen hafızalarımızdan silinmeyen o şanlı 1 Mayıs gününün coşkusu gibi...

Beş yüz bin emekçi vardık

Taksim Meydanı'na girdik

Böyle bir İstanbul gördük

Sorular bir gün sorarlar...

Burjuvazinin katliamcı yüzünü gördüğümüz kadar yüz binlerin sel olup akışını, işçi ve emekçilerin zapt ettiği meydanları, gençlerin, kadınların özgürlük istemiyle haykırışını, direnişi ve dayanışmayı, umudu ve zafere olan inancı da yaşadık dönemin tanıdığı bu dizelerde...

Sabahın bir sahibi var

Sorular bir gün sorarlar

Biter bu dertler acılar

Sorular bir gün sorarlar

Sabahın sahibi; sömürüye, baskıya, zulme karşı sınıfsız ve sömürsüz dünya mücadelesinden vazgeçmeyen, katliam düzeninden hesap soracak olan işçi ve emekçilerdir.

Ve o sabah, gündüzlerinde sömürülmeyen, gecelerinde aç yatılmayan günlerle; patronların kasaları uğruna can verilmeyen bir dünya ile birlikte gelecektir.